

Kieran: ZNOVU V CELE

Probírám se v malé cele v té příšerné, strach nahánějící díře, známé jako belfastská kasárna britských jednotek. Zvenku je budova úplně nenápadná - červené cihly, pískovcové římsy a bíle natřená okna. Jen šedá vysoká vrata a zeď se žiletkovými dráty napovídají, čemu ten komplex budov slouží. Navíc to tady ví každý, jenže ne každý byl uvnitř a ne každý se odsud dostal ven. Já to štěstí měl, ale teď jsem tady podruhé a v koutku duše doufám, že mne můj anděl strážný neopustil.

No jasně, vychovali mne v duchu podivně pokřivených irských katolických tradic. Otce ani neznám a matka není nic víc, než servírka a příležitostná šlapka, ale v neděli nás i s bráchou Seanem tahala do kostela a snažila se nás přesvědčit, že ten svrab, ve kterém žijeme, z nás má stvořit před Bohem lepší bytosti, které se dočkají spasení až po smrti. A poté, co nám do hlavy nalila tuhle odrhovačku, zaparkovala to v nejbližší putyce a narazila si tam kunčofta, takže jsme se starším bráchou ruku v ruce odcházeli sami domů a celou cestu přemítali o tom, proč jsme do toho kostela vlastně šli. A pak nás, tak jako každou neděli, dva bloky od našeho domu obklíčila banda Kevina O'Donagha, protože to místo bylo jejich územím a my se museli domů doslova probít. Pokaždé se nám to podařilo a já si říkal, že ty návštěvy kostela jsou dobré hlavně pro trénink tvrdých pouličních rvaček. V tom jsem spatřoval jejich jediný smysl.

„Vstávej, ty sráči,“ zavelí muž v kukle, který vrazil do mé cely a já se s námahou zvedám. Jsem ještě celý bolavý, protože sotva mne sem včera dovezli, skončil jsem nahý ohnutý přes kozu a můj starý známý velitel si dal záležet, abych zažil něco opravdu pěkného. Začal tím, že mi varlata, která slízla několik kopanců kanadami, popleskal rákoskou. Pokud jste to nikdy nezažili, tak vřele doporučuji v případě, že se chcete pochcat bolestí a přetrhnout si hlasivky. Mně se obojí málem podařilo a určitě jsem tím udělal veliteli velkou radost. Odměnil mě za to minimálně dvěma prsty, surově vraženými do konečnicku a mé hlasivky ochotně našly další rezervy pro ukázkové ječení. Tak surový ke mně nebyl ani táborový instruktor Connor a přitom jen jemu jsem mohl děkovat, že posunul můj práh bolesti o mnoho výš a já jsem tím pádem na mučení a výslech po všech stránkách připravený.

Connor! Do očí mi málem vyhrknou slzy, když si na něj vzpomenu, takže si tyhle myšlenky okamžitě zakazuji, protože bych se jimi psychicky oddělal ještě před výslechem. Ač ke mně byl sadistický instruktor tvrdý, přesto si mne obtočil kolem prstu. Byl to on, kdo ve mně probudil suba i masochistu a tím nejbezohlednějším způsobem mne zasvětil do krás análního sexu z pohledu toho vespod. Při vší surovosti byl ale Connor opatrný a po prvních zkušenostech už dělal jen to, s čím jsem já souhlasil. Věděl jsem, že by mi nikdy opravdu neublížil a to bylo právě to, nač jsem se u britského velitele nemohl spolehnout.

aby se mi podíval do tváře, ale uviděl jen hlavu, bezvládně visící a zavřené oči. Nadzvedl mi plácačkou bradu, ale já nezareagoval. Už jsem ani neměl sílu oči otevřít.

A tohle všechno mne teď pravděpodobně čeká znova. Má bolavá a krvavá prdel dostane svůj další díl, protože já předem vím, že nepromluví. Neřeknu veliteli, co chce vědět, protože prostě nemůžu. Musím chránit lidi, kteří mne do výcvikového tábora poslali i ty, kdo ho provozují. Navíc opravdu netuším, kde to místo je. Snad prý kdesi ve střední Evropě, v nějakém státě, kde tamní vláda podporuje náš republikánský boj. Zjistěte ale, kde jste, když vás tam uprostřed noci vykopnou z vojenského dopravního letadla, navíc po hodinách harcování trajektem a autobusem. Jediné, co jsem věděl, že jsme z Irska jeli do francouzského Cherbourgu, takže stejnou trasou, jako zpět na náš zelený ostrov. Přivítal mne teda fakt okázale, jen co je pravda.

Kdybych neměl pouta, třel bych si s gustem bolavou zadnici. Zakuklenec mne ale táhne za ruce kamsi chodbou a já musím posbírat veškeré síly, které mám. Čeká mne další bolestivý a ponižující zážitek, to, proč tady jsem – výslech. Už to všechno znám a jsem jedním z mála vojáků PIRA, kteří prošli kasárnami a ještě stále byli naživu. Jsem ještě kluk a už mám přitom zkušenosti, které by mi určitě mnozí muži nezáviděli.

„Ruce za hlavu a rozkroč se!“ rozkaz mne probere z úvah přímo do tvrdé reality. Plním ho a vím, že nemá vůbec smysl protestovat anebo se nedej bůh bránit. Ti tři vojáci v kuklách, kteří jsou se mnou v kanceláři, kam jsem byl přiveden, by mi rychle vysvětlili, kde je moje místo. V ponižování jsou opravdovými mistry a já to moc dobře vím a proto se klidně a nevzrušeně postavím tak, jak si velitel přeje. Musím to brát jako technickou záležitost a nezabývat se tím, jak mne to strašně ponižuje. Kdybych takhle stál před Connorem, byl bych celý nedočkavý a mých dobrých dvacet centimetrů by stálo v pozoru, jako na přehlídce. Tady ale nemůžu čekat nic dobrého a tak mi můj ocas visí, jako zmoklá slepice a také se okamžitě stává terčem vtipů, stejně jako moje dokonalé oholení. Černými chlupy mám porostlý jen klín a i tam jsou ostříhané nakrátko, aby se nekudrnatily. Nesnáším, když jsem zarostlý a i Connor měl rád mou hladkou a opálenou pokožku.

Connor! Už podruhé v krátké době mi myšlenky zalétají k mému bývalému pánovi. Byl to ale opravdu můj pán? Jasně že ne, to jen já o něm tak přemýšlím, protože jsem tak vycvičený. Měl jsem právo volby a nemusel se k němu do jeho domku v táboře vracet. Mohl jsem spát ve společné ložnici s ostatními. Já si ale vybral a můj život se tím od základů změnil. Sex, který mne až do té chvíle moc nebavil, získal zcela jiný rozměr a navíc jsem pochopil, proč mne holky nikdy moc nevzrušovaly. Byl jsem gay. Vždycky! Jen jsem o tom prostě nevěděl. A když mí vrstevníci začali nahánět holky, přidal jsem se k nim, abych nezůstal pozadu. Navíc jsem nic moc nahánět nemusel. Holky na mne letěly samy, a tvrdily mi, že jsem ten nejhezčí kluk široko daleko, takže o zábavu jsem míval postaráno. Já o ni ale příliš nestál až do té chvíle, dokud mne Connor nesvázal a nepředvedl mi ten čtvrtý rozměr sexu – bolest a ponížení. Měl bych být proto rád, protože přesně to mne čeká tady s těmi třemi vojáky. A já se třesu hrůzou a nevím, jak dlouho vydržím vzdorovat.

„Ohni se!“ přichází už známý rozkaz a já ho neprodleně plním, i když vím, že to bude pěkně bolet. Jo, jasně, jsem sice gay a nechával jsem se Connorem pěkně důkladně šoustat do zadku třeba pětkrát za noc, ale to je něco úplně jiného, než si nechat prstít zadnici od surových vojáků SAS, kteří si nepřejí nic jiného, než mne zdeptat. Vrážejí mi bezcitně a neurvale prsty do konečníku, kroutí jimi, přirážejí a smějí se, že to mám i s protekcí, když se

Bezděčně si vzpomínám na to vzrušení, když mi Connor ta tanga dal a teď jsou zdrojem mého ponížení a mně je z toho málem do breku.

„Vemte ho na procházku věznicí,“ řve smíchy velitel. „Muklové se podělají smíchy.“

Zavazují mi oči, abych nic neviděl, a pak mne vlečou chodbami a já slyším oplzlé poznámky, které mne urážejí. Na několika místech potkáváme jiné vojáky a ti všichni si se mnou můžou pohrát. Ti dva, kteří mne táhnou za spoutané ruce, mne ohýbají a tlačí mi hlavu mezi kolena a já cítím prsty, deroucí se do mého bolavého análu.

„Hezkej hošan,“ zaznívají posměšné poznámky. „Ta fialovo rudá prdel je exkuzivní!“ nechává se slyšet někdo další. „Sundej si ty tanga, kočička, ať vidíme, co tam schováváš!“ nasazuje tomu kdosi korunu.

Polykám slzy a říkám si, že tohle je fakt moc. Pokud si ale vojáci mého zdeptání všímají, je jim z něj jistě dobře u srdce. Táhnou mne bosého a skoro nahého dál za spoutané ruce a věznice je během chvíle na nohou.

„Vy svině úchylný! Co vám ten kluk udělal?“ zazní najednou odněkud zprava hromový hlas a v další moment by bylo ve věznici slyšet i špendlík upadnout. Slyším kroky a potom zadrnčení mříží, jak se o ně opřelo pěkných pár kilo živé váhy. Podle hlasu to musel být chlap jako hora.

„Nebřeč a seber se!“ okřikuje mne ten vězeňský kápo. „Ty kurvy na tebe nemají, a proto ti dělají tohle všechno. Nemají na tebe, dokud sám sebe neodděláš psychicky. Nezničí tě oni, jenom ty sám!“ říká mi a já se otáčím po tom hlasu. Nevidím ho, ale slyším, jak se odemyká mříž a bachaří se na toho muže za jeho dobré rady vrhají, aby ho po právu odměnili obušky. A mne moje eskorta rychle pakuje zpět do výslechové místnosti a za námi zůstává jen ohromené ticho.

Zaklapnou dveře a mně strhávají pásku z očí. Už nebrečím, ale jsem naopak zcela vyrovnaný. To, co mi řekl ten vězeň, mi dodalo tolik sil, že jsem si najednou jistý sám sebou. A vojáci to vědí! Vědí, že udělali fatální chybu. Ještě před pár minutami jsem byl na dně a teď jsem na vrcholu, kam za mnou oni nemohou. Před pár minutami bych asi promluvil, ale teď je čeká pořádně těžká fyzická práce, aby mne z toho vrcholu srazili zase na dno a zašlapali do země. Pokoušejí se o to alespoň obrazně a silný úder obuškem do ledvin mne posílá k zemi. A tam se na mne vrhají, rvou ze mě kožená tanga a poutají mne ke konstrukci, která se mezitím v místnosti objevila.

Je to obdoba středověké lavice s kládou, jenže mi fixuje nejen hlavu a ruce, ale i kotníky. Ležím na břiše na té lavici s nohama daleko od sebe, a i když mám celé tělo volné, nemohu dělat vůbec nic. A pak mi velitel obřadně vkládá do úst roubík a já vím, že je zle. Nebude chtít, abych mluvil, protože ví, že teď mu stejně nic neřeknu. Bude mne chtít jenom seřezat jako psa a to se vzápětí stává krutou realitou.

„Víš, co bude následovat?“ ptá se akademicky ten muž v kukle a bere dŮtky, které ležely stočené na stole.

znásilnění, které mu jeho kamarádi právě ochotně předvádějí s hlasovými projevy hodnými rypouše sloního. Ryčí, řvou a chrochtají blahem a já si jen tiše přeji, aby už to všechno skončilo. Přírazy ale dál týrají jak mou zadnici, tak ústa a krk a co hůř, velitel si znovu bere důtky a mrská má záda.

Nejspíš to nebylo ani deset minut, ale mně to připadalo jako celá věčnost, než se všichni tři udělali a vystříkali, jeden do mých úst a dva na má důtkami zmalovaná záda.

Konečně povolují pouta na mém těle a na zápěstí znovu cvaknou klepeta. Nikdo se nestará o má spermatem znečištěná záda a já si připadám pošpiněný a ponížený, což je jasným účelem věci. Ta psychická síla, kterou mi dal ten anonymní vězeň, se povážlivě rozplynula a já se opět nebezpečně klesám na samé dno svých možností. Dokonale naplánované znásilnění mne posílá tam, kde jsem byl před výletem v tangách mezi zajatce. Slzy se mi derou do očí ve chvíli, kdy mne vojáci strkají do mé nevelké cely, rozbrečím se jako nějaký malej harant. Ta hrůza, kterou jsem prožil, musí ven, jinak se zblázním a hlavně nevydržím. Psychologové ve výcvikovém táboře nás naučili, že dusit tu bolest, týrání a ponižování v sobě nemá smysl.

Vyřval jsem to! Doslova! A pak jsem sice zdeptaný, pošpiněný a ponížený usnul, ale bylo mi mnohem líp a cítil jsem se silnější, než všichni vojáci speciálních sil dohromady.

Zajímají Vás další příběhy severoirského kluka Kierana? Můžete si je přečíst tady:
<http://www.bdsm.cz/authors/21-kieran>

www.spankboy.cz